Ükka, röömsa asja jures jälle middagi on, mis katsub sedda kautada; õige, nago olleks innimenne waewaks lodud. Agga ehk paljas röövm rikkuks muido meie hinged ärra, nenda kui paljas päwa-paiste keik ma-ilmale waewa teeb: Praua poia jalg jäi ni pahhaks, et kardeti, tedda wiggaseks jämast, ja se murre panni prauat nutma, ja teisi murretsema, sest sesinnane Herra olli wägga õiglane mees, kedda keik armastasid. Agga temma isse ei murretsenud ühtegi, sest se mõtte, et ta aulikko asja pärrast waewa näggi, kimitas temma süddant.

Tõeste, innimesse ello on allatine wahhetus! Murre pelletab rõmo, ja röövm murret, ja siis hakkab jälle murre rõmo wasto — senni kui surm tulleb, ja senna wiib, kuhho murred ja rõmud iggawest paika meile walmistanud on. Sest nenda, kui wilja kaswamisse aial mitmesuggune tuul ja sado Ma ülle peab käima, enne kui orraselt seme-iwwa tulleb; nenda peab ka mitmesuggune waew meie ülle käima, enne kui senna kolbame, kus meie paljat rõmo kannatame pärrida. Oh innimenne! ärra arwa sepärrast mitte, et Jummal kurja pärrast waewad on lonud. Sest kuida woid sa ärrakaddumatta õnned pärrida, kui sa siin ei olle kannatanud, waewa nähhes, head tehha?

Nüüd mingo jut jälle Willemi pole. Said Willemi kihlamisse ja pulma kärrad mõda läinud, siis numas ta moisast nattukeste põllo ja heina maad, ehhitas senna honekest, teggi karja-ma, ja ahjo kütte eest head wasto, ja ellas omma kalli naesega seäl, wannematte ja ommaste liggidal.

Kes peäle kaksteistkümmend aastat teine teist ni tuggewaste ollid asmastanud, ei need jänud nüüd tõeste mitte pilkjattele naeruks. Sest armastus olli nende süddame waggadust sõlunud, ja selget wilja leidnud, nüüd tassus ta nende waewad saddakortse õnnega ärra. Ja Willem kandis õnsat tunnistust süddames, et ta maast maddalast olli püüdnud, õige innimenne olla.